

Arrest

nr. 69 914 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van onbepaalde nationaliteit, op 12 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 6 januari 2009 België te zijn binnengekomen, diende op 7 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 15 april 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 47 221 van 12 augustus 2010 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.4. Op 28 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 19 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 augustus 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte om een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[B., A.] [...]

nationaliteit: Onbepaald

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als gegrond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Er werden medische elementen aangehaald voor [B., A.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 12.08.2011 en kwam tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat betrokkene niet lijdt aan een actu[e]le aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker licht het middel als volgt toe:

“En ce que :

La partie adverse décide de rejeter la demande de régularisation introduite sur pied de l'article 9 ter de la loi sur base d'une motivation inadéquate;

Qu'aucune précision n'est apportée, ni par le médecin conseil ni par l'agent traitant, sur l'accessibilité aux soins dans le pays d'origine du requérant;

Alors que :

La partie requérante avait largement étayé dans sa demande les raisons exceptionnelles justifiant son impossibilité de retour et l'impossibilité de recevoir des soins adéquats dans son pays d'origine, la bande de Gaza ;

La partie adverse n'apporte aucunement des indications claires et précises pour étayer ses arguments, selon lesquelles le requérant, compte tenu de son état de santé, pourrait, soit avoir accès à des soins spécialisés pour ses affections, soit pouvoir payer le coût d'un suivi médical particulier ;

La partie adverse se contente uniquement de motiver de manière lacunaire une décision de rejet sans pour autant donner ni les sources d'information qui lui ont permis de prendre une telle décision, ni d'autres éléments qui, dans le cas d'espèce justifieraient un retour à Gaza sans que celui-ci représentasse une violation flagrante de l'article 3 de la CEDH ;

[...]

Une telle motivation manque de pertinence surtout dans le contexte qui est celui de la situation générale à la Bande de Gaza, telle que précisé également par le Ministère des Affaires Étrangères de notre pays ;

La motivation de la partie adverse n'est pas pertinente dans les faits et doit être écartée ;

La décision de la partie adverse n'est également pas adéquate en ce sens que, compte-tenu de la situation dramatique à la Bande de Gaza, notamment largement étayée par tous les médias, aucun retour possible ne pourrait être envisagé pour le requérant court et moyen terme ;

Le requérant ne saurait pas avoir un accès suffisant aux soins dans une région déchirée par l'instabilité et plongé dans une « quasi guerre » civile ;

Votre Juridiction a déjà annulé des décisions administratives manquant gravement à l'obligation formelle de motivation des actes administratifs: « le Conseil relève que l'acte attaqué énumère une série d'informations et de considérations qui, pour exhaustives et précises qu'elles soient, se limitent à une description factuelle des médicaments, des infrastructures médicales disponibles en Pologne pour traiter la pathologie dont souffre le premier requérant et à la mention générale de l'existence d'un système de sécurité sociale comportant dans certains cas non précisés, des soins gratuits. Force est de constater que, en ce faisant, la partie défenderesse ne se prononce à aucun moment d'aucune manière sur la question de savoir si les possibilités de traitement indiquées dans sa décisions sont « suffisamment accessibles » au premier requérant (...) Il en résulte que la motivation du premier acte attaqué est insuffisante au regard du prescrits légal et viole dès lors les dispositions et principes visés au moyen »; -(CCE, Arrêt 49.781 du 19.10.2010)

Au vu de ce qui précède, le requérant serait en danger de vie en cas de retour dans son pays d'origine ;

Les infrastructures médicales dans son pays d'origine ne lui permettraient pas de se soigner comme il se doit ;

Tout retour serait considéré comme un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH ;

L'ensemble des éléments prouvent de facto un manque avéré de professionnalisme aussi bien d'un point de vue de traitement administratif des données qu'au niveau médical, notamment en ce qui concerne l'appréciation de la qualité et de l'accessibilité aux infrastructures médicales sur place ;

Les principes de bonne administration sont bafoués ;

La motivation de la décision querellée n'est nullement adéquate, correcte et précise ;

La décision viole les dispositions reprises au moyen ;".

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing (deels) weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007. nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker bij schrijven dd. 13.10.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet,

[...]

In casu is verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard, en werd een arst-attaché aangesteld. Deze heeft op 12.08.2011 een advies verstrekt, dat als volgt luidt:

'Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot, of verlenging van verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.10.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

• Verwijzend naar het medisch attest dd. 14/09/2010 van dr. [S. A. C.], psychiater, blijkt dat betrokkene lijdt aan een post-traumatische stress stoornis met depressieve decompensatie. Hij neemt Zyprexa (olanzapine – antipsychoticum), Seroxat (paroxetine = antidepressivum) en Xanax (alprazolam = anxiolyticum). Behandelingsduur hangt af van de evolutie.

Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene, een 41-jarige man, een jaar geleden behandeld werd voor een post-traumatische stress stoornis.

Dit medisch dossier bestaat slechts uit één medisch getuigschrift. Er is geen informatie over hoe lang betrokkene reeds werd opgevolgd. Noch is er enige informatie over de evolutie van de pathologie. Het getuigschrift dateert daarenboven van bijna een jaar terug. Het is dus niet mogelijk om op basis daarvan een aandoening te weerhouden die actueel een risico vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Derhalve is er geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mi. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit; noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland" [...].

Gezien het voormelde vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een ongegrondheidsbelissing te nemen,

[...]

Verzoekers vage beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen. In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar het advies van de arts-attaché, waarvan de inhoud duidelijk is en niet voor interpretatie vatbaar.

Verzoeker gaat trouwens ook niet in concreto in op de motieven van de bestreden beslissing aangaande zijn medische problematiek en het advies van de arts-attaché, en geeft dan ook niet aan waar deze motieven onredelijk zouden zijn.

Terwijl niet kan worden ingezien waarom in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van art. 9ter van de wet ongegrond wordt verklaard, nog verder zou moeten worden gemotiveerd aangaande de 'situatie in Gaza'.

Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat de arts-attaché heeft geadviseerd dat:

- het medisch dossier slechts uit één medisch getuigschrift bestaat,*
 - er geen informatie is over hoe lang betrokkene reeds werd opgevolgd. Noch is er enige informatie over de evolutie van de pathologie.*
 - het getuigschrift dateert daarenboven van bijna een jaar terug*
- en zodoende heeft besloten dat het dus niet mogelijk is om op basis daarvan een aandoening te weerhouden die actueel een risico vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.*
- Verzoekers beschouwingen aangaande de toegang tot medische zorg is dan ook niet relevant.*

Terwijl in zoverre verzoeker meent dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omwille van de 'dramatische situatie in de Gazastrook' en de 'quasi burgeroorlog', hij de gepaste procedures zoals

voorzien in de Vreemdelingenwet dient uit te putten, doch bezwaarlijk kan verwachten dat h[em] omwille van deze reden een machtiging tot verblijf om medische reden zou worden verleend.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de door verzoeker aangehaalde gezondheidsproblemen geen actuele aandoening uitmaakt die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit (noch een aandoening die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst).

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met het medische attest dat verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar verzoekers herkomstland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het enkele feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, maakt de beslissing uiteraard niet onredelijk. Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Wat tot slot de voorgehouden schending van art. 3 EVRM betreft, laat verwerende partij laat gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit [dat] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Verzoeker kan, mede gelet op het duidelijke advies van de ambtenaar-geneesheer die duidelijk stelde dat er geen aandoening kan worden weerhouden die actueel een risico vormt voor verzoekers leven of fysieke integriteit, niet aannemelijk maken dat er een risico is op een schending van art. 3 EVRM.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging' (in casu kon zelfs niet eens een medische aandoening weerhouden worden die een reëel risico inhoudt voor verzoeker zijn leven of fysieke integriteit), kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel «in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn», kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft terecht beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond was.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing terdege ondersteunen."

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen. Er wordt, met vermelding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Hierbij wordt verwezen naar de conclusie opgenomen in het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 12 augustus 2011 opstelde. Dit advies werd onder gesloten omslag tevens aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt door verzoeker gevoegd als bijlage bij zijn verzoekschrift, zodat vaststaat dat verzoeker op de hoogte is van de inhoud van voormeld stuk. In dit advies wordt gepreciseerd dat op grond van het door verzoeker overgemaakte medische getuigschrift blijkt dat verzoeker lijdt aan een “post-traumatische stress stoornis met depressieve compensatie” doch dat geen informatie wordt gegeven over hoe lang verzoeker reeds wordt opgevolgd of over de evolutie van de pathologie en dat het medische getuigschrift dateert van bijna één jaar geleden. De ambtenaar-geneesheer besluit dat, op basis van deze inlichtingen, niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die actueel een risico vormt voor verzoekers leven of fysieke integriteit en er bijgevolg geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig is omdat niet wordt aangegeven of hij, gelet op zijn gezondheidstoestand, in zijn herkomstland toegang zal hebben tot de vereiste medische zorgen en deze zal kunnen betalen. De Raad wijst er immers op dat uit bovenvermelde bespreking duidelijk blijkt dat verweerder van oordeel is dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een actuele aandoening die een risico vormt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit. In dat geval diende verweerder niet verder te onderzoeken of toe te lichten of er een adequate en toegankelijke behandeling voorhanden is in het land van herkomst. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, met vermelding van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. Ook deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In zoverre verzoeker verder aangeeft dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en hij in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft geen toegang heeft tot een adequate behandeling voor deze aandoening.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen in casu niet aan dat de vaststelling van verweerder dat verzoeker heeft nagelaten om aan te tonen dat er sprake is van een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit of van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, incorrect is. Voormelde vaststelling in de eerste bestreden beslissing vindt bovendien steun in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 augustus 2011, zoals terug te vinden in het door verweerder neergelegde administratief dossier.

Waar verzoeker betoogt dat hij, gelet op de veiligheidssituatie in de Gazastrook, geen toegang heeft tot de vereiste medische zorgen benadrukt de Raad dat een ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat niet blijkt dat er bij verzoeker sprake is van een ernstige medische aandoening die noodzakelijkerwijze een behandeling vereist. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting dan ook niet aan dat verweerder de algemene situatie in de Gazastrook in aanmerking diende te nemen bij de beoordeling van de aanvraag om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker zich naar de Gazastrook dient te begeven. In dit verband kan erop gewezen worden dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 15 april 2010 oordeelde dat het recente vertrek van verzoeker uit de Gazastrook ernstig in twijfel kan worden getrokken en dat het als gevolg hiervan onmogelijk is om een duidelijk beeld te krijgen van verzoekers verblijfsplaatsen gedurende de laatste jaren, zijn eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen dat hij deze landen heeft verlaten. Deze motieven werden hernomen door de Raad in zijn arrest nummer 47 221 van 12 augustus 2010.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient de Raad allereerst te herhalen dat een arts vaststelde dat uit de door verzoeker verstrekte inlichtingen niet blijkt dat hij lijdt aan een aandoening die actueel een risico vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Daarnaast moet worden benadrukt dat – los van de vaststelling dat verzoeker geen enkel stuk aanbrengt ter ondersteuning van zijn stelling dat een terugkeer naar Gaza in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM – bij arrest nummer 47 221 van de Raad van 12 augustus 2010 reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen gronden om tot een verblijf te worden gemachtigd en met de elementen die zijn concrete situatie kenmerken. Tevens heeft verweerder een advies gevraagd aan een ambtenaar-geneesheer teneinde verzoekers medische situatie te beoordelen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen of zijn aanvraag niet afdoende heeft onderzocht. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden weerhouden.

3.3.5. Wat de door verzoeker ingeroepen schending van het “*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” betreft, dient de Raad verder op te merken dat hem geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat verdere toelichting bij dit onderdeel van zijn middel te verstrekken. Dit onderdeel van het middel is, gezien het ontbreken van de vereiste duidelijkheid en toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het door verzoeker aangevoerde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK